

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudců JUDr. Hany Kadaňové a Mgr. Milana Taubera ve věci

žalobce: **J.M.**
zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům
sídlem Kovářská 4, Praha 9

proti
žalované: **Správa uprchlických zařízení Ministerstva vnitra**
sídlem Lhotecká 559, Praha 4

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalované

t a k t o :

- I. Určuje se, že vyúčtování nákladů ve výši 2.953 Kč za pobyt žalobce v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty od 8.9.2015 do 6.11.2015 představuje nezákonný zásah.
- II. Žalovaná je povinna vrátit žalobci částku 2.953 Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

- 1 Žalobce se podanou žalobou domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalované, který spočívá v nezákonném vyúčtování a odebrání částky 2.953 Kč za pobyt v zařízení pro zajištění cizinců podle ust. § 176c odst. 1 ve spojení s ust. § 123 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále je „zákon o pobytu cizinců“). Uvedl, že byl dne 8.9.2015 zadržen policií ve vlaku mířícím do Berlína, stejného dne bylo rozhodnutím č.j. KRPB-216451-39/ČJ-2015-060022-50A rozhodnuto o jeho zajištění na dobu 31 dní a byl umístěn do zařízení pro zajištění cizinců. V průběhu jeho zajištění měla probíhat jednání s Maďarskem, které bylo příslušné k projednání jeho žádosti o azyl. Dne 5.10.2015 bylo rozhodnutím č.j. KRPB-216453-24/ČJ-2015-06002-50A zajištění prodlouženo o 39 dní. Toto rozhodnutí bylo následně zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 5.11.2015 pro nezákonnost a žalobce byl dne 6.11.2015 ze zajištění propuštěn. Před odchodem žalovaná žalobci předala vyúčtování nákladů za pobyt ve výši 2.953 Kč a tuto částku mu zároveň strhla z uschovaných finančních prostředků. Žalobce je přesvědčen, že ministerstvo vnitra má povinnost při vyúčtování nákladů vydat rozhodnutí. To však vydáno nebylo a jediné, co žalobce obdržel, byl doklad o vyčíslení nákladů a jejich stržení z uschované částky.
- 2 Žalobce v podané žalobě namítl, že byl zajištěn za účelem předání na základě přímo použitelného předpisu Evropské unie, kterým je nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26.6.2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“ nebo „nařízení Dublin III“). Dublinské nařízení v čl. 30 odst. 1, 3 stanovuje, že nutné náklady spojené s přemístěním žadatele do příslušného členského státu hradí přemísťující členský stát, a od přemísťovaných osob nelze náhradu nákladů na přemístění požadovat. Žalobce chápe toto ustanovení tak, že se do nutných nákladů potřebných k přemístění zahrnují i náklady spojené se zajištěním pobytu žalobce v detenčním zařízení, neboť zajištění je nedílnou součástí procesu přemístění.
- 3 I kdyby však právo Evropské unie zakaz úhrady nákladů spojených s pobytem v zajišťovacím zařízení nezakotvovalo, je postup žalované nezákonným zásahem, neboť nemá oporu ani ve vnitrostátní úpravě. Osoby zajištěné podle ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou zajištěny za účelem předání podle mezinárodní smlouvy nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství. Ust. § 176c odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění platném v době nezákonného zásahu, ve spojení s ust. § 123 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, umožňuje vymáhat náklady postupně od zákonem určených subjektů a ukládá povinnost vydat správní rozhodnutí pouze při úhradě nákladů spojených se zajištěním cizince za účelem předání nebo průvozu podle mezinárodní smlouvy nebo zajištěním cizince za účelem průvozu leteckou cestou (kdy se postupuje obdobně jako při úhradě nákladů spojených se zajištěním cizince za účelem správního vyhoštění). V případě žalobce však nebylo postupováno podle mezinárodní smlouvy, ani nešlo o průvoz leteckou cestou. Šlo o postup podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství, konkrétně nařízení Dublin III. V zákoně o pobytu cizinců nebyla v době nezákonného zásahu upravena úhrada nákladů cizinců předávaných podle nařízení Dublin III, byla zde mezera v právu, kterou však nebylo možné odstranit pomocí analogie, neboť

ta může být ve správním právu použita jen za úzce vymezených předpokladů a pod podmínkou, že bude ku prospěchu účastníka řízení.

- 4 Žalovaná ve vyjádření k žalobě označila svůj postup za zákonný, a to v souladu s ust. § 123 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve spojení s ust. § 176c uvedeného zákona. Podle ní je z logiky věci zřejmé, že jakožto provozovatel zařízení postupuje stejně vůči cizincům zajištěným za účelem správního vyhoštění, za účelem předání nebo průvozu podle mezinárodní smlouvy, za účelem průvozu leteckou cestou i za účelem předání dle Dublinského nařízení. Postup žalované podporuje i logická příbuznost zajištění za účelem předání podle mezinárodní smlouvy a zajištění za účelem předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství, kdy oba tyto typy jsou upraveny v jednom ustanovení § 129 zákona o pobytu cizinců. Neopominutelné je i propojení ust. § 129 a § 176c zákona o pobytu cizinců, které užívají stejné termíny v nadpisech. Oprávnění žalované k vyúčtování nákladů tak vychází z vnitrostátní právní úpravy. Žalovaná nesouhlasí s názorem žalobce, že je dán rozpor s nařízením Dublin III, neboť vybírání poplatků v souvislosti se zajištěním v něm není nijak upraveno a je tedy na každém členském státě, jakým způsobem danou problematiku upraví. Nařízení Dublin III upravuje vybírání poplatků v souvislosti s přemístěním, což definuje jako odjezd osoby do příslušného členského státu („transfer“), a z různých ustanovení nařízení je patrné, že přemístění je zde odlišováno od zajištění. K povinnosti ministerstva vnitra rozhodnout o úhradě výdajů rozhodnutím žalovaná uvedla, že ust. § 146 odst. 1 zákona o pobytu cizinců opravňuje provozovatele zařízení pro zajištění cizinců použít uschované peněžní prostředky zajištěného cizince k úhradě výdajů spojených se zajištěním ještě před vydáním rozhodnutí, respektive bez ohledu na to, zda bude vydáno. Tento postup je pochopitelný, neboť při rozhodnutí je třeba řádně zjistit stav věci, což nelze učinit před propuštěním cizince. Argumentem je i ust. § 146 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, které ukládá žalované povinnost vydat zajištěnému cizinci doklad o peněžních prostředcích použitých na výdaje spojené se zajištěním. Vyplývá to i z ust. § 123 odst. 5 ve spojení s ust. § 176c zákona o pobytu cizinců, dle něhož ministerstvo vnitra rozhodnutím stanoví, kdo, v jaké lhůtě a výši je povinen náklady spojené se zajištěním nebo jejich zbývající část uhradit. Rozhodnutí o povinnosti uhradit náklady na zajištění cizince jsou vždy vydávána až poté, co má ministerstvo vnitra k dispozici informaci o celkové konečné částce. Žalovaná tedy navrhuje, aby soud žalobu zamítl.
- 5 Při ústním jednání žalovaná setrvala na svém stanovisku, které shrnula. Doplnila, že podle jejího názoru není pasivně legitimována ve věci. Zástupce žalobce se z jednání omluvil, bylo tak jednáno v jeho nepřítomnosti.
- 6 Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovanou, a z dokazování provedeného při ústním jednání vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- 7 Na základě rozhodnutí Policie České republiky ze dne 8.9.2015 č.j. KRPB-216453-17/ČJ-2015-060022-50A byl žalobce zajištěn za účelem jeho předání do Maďarska podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství (Nařízení Evropského parlamentu a rady /EU/ č. 604/2013 ze dne 26.6.2013). Doba zajištění byla stanovena na 31 dní, tj. do 8.10.2015.

- 8 Příkazem o zajištění a umístění cizince do zařízení pro zajištění cizinců ze dne 8.9.2015 č.j. KRPB-216453-20/ČJ-2015-060022-50A rozhodla Policie České republiky o zajištění žalobce a předala ho do zařízení pro zajištění cizinců Přs zastávka u Brna.
- 9 Rozhodnutím Policie České republiky ze dne 5.10.2015 č.j. KRPB-216453-24/ČJ-2015-060022-50A byla prodloužena doba trvání zajištění žalobce o 39 dnů, tj. do 16.11.2015.
- 10 Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 5.11.2015 č.j. 33 A 60/2015-59 bylo rozhodnutí Policie České republiky ze dne 5.10.2015 č.j. KRPB-216453-24/ČJ-2015-060022-50A o prodloužení doby trvání zajištění žalobce o 39 dnů zrušeno pro nezákonnost, neboť účelem zajištění má být předání cizince podle Dublinského nařízení a v projednávané věci bylo shledáno, že úspěšnost předávání cizinců do Maďarska limitovala k nule, v případě žalobce pak ani neprobíhala řádná komunikace s Maďarskem, bylo tedy nereálné, že by byl naplněn účel zajištění. Obiter dictum soud uvedl, že ani zajištění samotné nebylo zákonné, podmínky zajištění v případě žalobce vůbec nebyly dány, neboť bylo porušeno jeho právo na tlumočníka.
- 11 Dne 6.11.2015 Policie České republiky vyhotovila sdělení o propuštění žalobce ze zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, neboť zanikl důvod zajištění.
- 12 Stejného dne žalovaná vyhotovila Vyúčtování nákladů cizince umístěného v zařízení, v němž uvedla, že žalobcovy celkové výdaje včetně nákupů činily 15.662 Kč, výdaje za nákupy činily 984 Kč. Výdaje spojené se správním vyhoštěním tedy činily 14.278 Kč, z nich bylo uhrazeno 2.953 Kč a zbývá uhradit 11.325 Kč. Z toho výdaje za ubytování činily 7.670 Kč, bylo uhrazeno 2.953 Kč, zbývá uhradit 4.717 Kč. Stejného dne žalovaná vyhotovila i Stvrzenku o přijetí částky 2.953 Kč za ubytování a stravu od žalobce.
- 13 Z vyjádření ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 19.4.2018 soud zjistil, že rozhodnutí o povinnosti uhradit náklady spojené se zajištěním žalobce nebylo ministerstvem vnitra vydáno.
- 14 Městský soud v Praze rozhodoval podle ust. § 87 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.) na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; rozhoduje-li soud pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů.
- 15 Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:
- 16 Podle ust. § 123 odst. 1 zákona o pobytu cizinců náklady spojené se správním vyhoštěním zahrnují náklady na ubytování a stravování, přepravní náklady a ostatní nutné peněžní náklady. Do nákladů spojených se správním vyhoštěním se dále zahrnují náklady podle věty první za cizince ubytovaného v zařízení společně s cizincem zajištěným za účelem správního vyhoštění.

- 17 Podle odst. 3 téhož ustanovení nestanoví-li tento zákon jinak, je povinen tyto náklady uhradit cizinec, který má být vyhoštěn na základě rozhodnutí o správním vyhoštění. Hradí-li náklady spojené se správním vyhoštěním cizinec podle věty první, je rozhodnutí o povinnosti uhradit náklady spojené se správním vyhoštěním prvním úkonem v řízení.
- 18 Podle odst. 5 téhož ustanovení policie nebo ministerstvo rozhodnutím stanoví, v jaké lhůtě a výši je osoba podle odstavců 2 až 4 povinna náklady spojené se správním vyhoštěním nebo jejich zbývajíc část uhradit. Odvolání není proti tomuto rozhodnutí přípustné.
- 19 Podle ust. § 176c odst. 1 zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 31.12.2015) se při úhradě nákladů spojených se zajištěním cizince za účelem předání nebo průvozu podle mezinárodní smlouvy nebo zajištěním cizince za účelem průvozu leteckou cestou (§ 152 a 153) postupuje obdobně jako při úhradě nákladů spojených se zajištěním cizince za účelem správního vyhoštění.
- 20 Uvedené ustanovení bylo s účinností od 1.1.2016 novelizováno zákonem č. 314/2015 Sb. tak, že zní: *„Při úhradě nákladů spojených se zajištěním cizince za účelem předání nebo průvozu podle mezinárodní smlouvy nebo přímo použitelného předpisu Evropské unie anebo zajištěním cizince za účelem průvozu leteckou cestou (§ 152 a 153) se postupuje obdobně jako při úhradě nákladů spojených se zajištěním cizince za účelem správního vyhoštění.“*
- 21 Podle ust. § 176c odst. 2 zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 31.12.2015) se do nákladů spojených se zajištěním cizince za účelem předání podle mezinárodní smlouvy započítávají náklady, které policii nebo ministerstvu vznikly od zajištění cizince do doby jeho předání příslušnému orgánu druhého smluvního státu.
- 22 Podle odst. 3 téhož ustanovení náklady spojené se zajištěním průvozu cizince na základě mezinárodní smlouvy nebo průvozu leteckou cestou podle § 152 a 153 se hradí pouze tehdy, jde-li o cizince, který na území pobývá a jehož návrat na území státu jeho občanství nebo na území jiného státu, který cizince převezme, vyžaduje zajištění jeho průvozu přes území jiného státu za asistence příslušných orgánů tohoto státu. V takovém případě se do nákladů zahrnou i náklady spojené s průvozem provedeným příslušnými orgány státu, jehož územím byl cizinec na žádost provázen.
- 23 Podle čl. 30 bodu 1. Dublinského nařízení (dostupné na <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/?uri=CELEX%3A32013R0604>) hradí nutné náklady spojené s přemístěním žadatele do příslušného členského státu přemísťující členský stát.
- 24 Podle bodu 3. téhož článku od osob, které mají být přemístěny podle tohoto nařízení, nelze náhradu nákladů na přemístění požadovat.
- 25 Podle ust. § 82 s.ř.s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

26 Soud shledává žalobu důvodnou.

27 Je nepochybné, že žalobce byl zajištěn za účelem předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství, kterým je nařízení Dublin III. V něm není právní úprava úhrady nákladů spojených se zajištěním zakotvena, když čl. 30, kterým argumentuje žalobce, se týká nákladů spojených s přemístěním, nikoli se zajištěním.

28 Ani vnitrostátní právní úprava však v rozhodné době otázku nákladů spojených se zajištěním pro projednávaný případ (tj. zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu podle přímo použitelného předpisu Evropských společenství) nezakotvovala, neboť do novelizace ust. § 176c odst. 1 zákona o pobytu cizinců k 1.1.2016 upravovala pouze úhradu nákladů spojených se zajištěním cizince za účelem předání nebo průvozu podle mezinárodní smlouvy nebo zajištěním cizince za účelem průvozu leteckou cestou. Postup žalované podle této, jakkoli podobné právní úpravy, byl podle názoru soudu analogií v neprospěch žalobce a byl tak v rozporu s čl. 2, 3 a 4 ústavního zákona č. 2/1993 Sb., Listiny základních práv a svobod, ve znění pozdějších předpisů, v nichž je uvedeno, že státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví, nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá, povinnosti mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod.

29 K analogii ve správním řízení se obecně vyjařoval i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 26.4.2005 č.j. Pl. ÚS 21/04, kde uvedl: „Absenci procesní úpravy správního řízení lze rozhodovací činností správních orgánů a judikaturou soudů kompenzovat použitím analogie. Doktrína zastává ale v této souvislosti velmi nejednoznačná stanoviska. Petr Průcha analogii v obecnosti odmítá: "Pro aplikaci a interpretaci norem správního práva platí, že použití analogie u nich nepřichází v úvahu, což svým způsobem vyplývá přímo z jejich povahy." (P. Průcha, Správní právo. Obecná část. Brno 2003, s. 70). Zdrženlivý postoj k analogii ve správním právu zastává i Petr Hajn: "analogie jakožto právní institut slouží k vykrývání mezer v právu a uplatní se zejména v právu soukromém. Ve veřejném právu a ve správním řízení si při použití tohoto institutu musíme ukládat značnou rezervovanost." (P. Hajn, Analogie jako právní institut a jako způsob usuzování. Několik poznámek k analogii v právu (nejen) správním. Právník, č. 2, 2003, s. 123). S ohledem na čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny Milan Kindl formuluje zásadu, dle níž "analogie ve veřejném právu nelze použít v neprospěch toho, kdo vykonavatelem veřejné moci není", z čehož plyne, že "jí může být užito v jeho prospěch" (M. Kindl, Malá úvaha o analogii ve veřejném právu. Právník, č. 2, 2003, s. 133). Obdobné stanovisko zastává i Vladimír Sládeček: "Může se zdát, že prostor pro použití analogie ve správním, resp. veřejném právu je beznadějně omezen či spíše zcela vyprázdněn zakotvením ústavních principů - limitů uplatňování veřejné (státní) moci (zejm. čl. 2 odst. 3 Ústavy, čl. 2 odst. 2 a čl. 4 odst. 1 Listiny). to však neznamená holou nemožnost její aplikace, byť by se patrně nemělo jednat o úkaz častý .. použití analogie zákona nebo analogie práva ve správním právu (ať již hmotném nebo procesním) přichází v úvahu, jestliže přinese (jednoznačný) prospěch účastníku řízení či právního vztahu správního práva." (V. Sládeček, Obecné správní právo. Praha 2005, s. 130). Dle Vladimíra Vopálky "pokud je úprava nedostatečná, nezbyvá než se opřít podle analogie i o některé instituty správního řádu, pokud to ovšem povaha věci nevylučuje, a o obecné zásady správního (procesního) práva (D. Hendrych a kol., Správní právo. Obecná část. 5. vyd., Praha 2003, s. 359).

I z takto nastíněného přehledu názorů doktrinárních, ve vší jejich mnohoznačnosti, lze dovodit závěr, dle něhož připouští-li vůbec doktrína použití analogie v oboru správního řízení, pak toliko za omezujících podmínek - pouze v omezeném rámci za účelem vyplňování mezer procesní úpravy a dále pouze ve prospěch ochrany práv účastníků správního řízení. Nelze z těchto stanovisek ale dovodit závěr, dle něhož by bylo lze považovat za akceptovatelné použitím analogie vytvořit procesní úpravu správního řízení v celé její úplnosti.“

- 30 S ohledem na shora uvedené závěry soud dospěl k závěru, že jednání žalované, které spočívalo ve vyúčtování nákladů za pobyt žalobce v zařízení pro zajištění cizinců za situace, kdy chyběla právní úprava umožňující pro tento případ požadovat po cizincích úhradu nákladů zajištění, bylo nezákonným zásahem, a proto žalobě výrokem č. I vyhověl.
- 31 Nad rámec žalobních námitek soud doplňuje, že vyúčtování nákladů za pobyt žalobce v zařízení pro zajištění cizinců pokládá za nezákonné už jen proto, že samotné zajištění bylo nezákonné pro porušení práva na tlumočníka, jak uvedl v rozsudku ze dne 5.11.2015 č.j. 33 A 60/2015-59 Krajský soud v Brně. Podle názoru soudu je nerozhodné, že Krajský soud v Brně rozhodoval o nezákonnosti prodloužení zajištění, nikoli o nezákonnosti zajištění, a rozhodnutí o zajištění 8.9.2015 č.j. KRPB-216453-20/ČJ-2015-060022-50A tedy nezrušil. Podstatné pro posouzení oprávnění žalované vyúčtovat náklady za zajištění je, že k zajištění vůbec nemělo dojít. Rovněž rozhodnutí o prodloužení zajištění bylo Krajským soudem v Brně shledáno nezákonným pro zjevné nenaplnění jeho účelu, kterým mělo být předání do země do příslušného členského státu EU. Soud považuje za nepřípustné, aby se státní orgán dovolával nároku, který měl původ nezákonném jednání jiného státního orgánu. Takový postup soud vnímá jako rozporný s dobrými mravy.
- 32 K tomu je vhodné citovat z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14.11.2008 č.j. 2 As 30/2008-61. Nejvyšší správní soud v podobné věci uvedl: „Došlo-li tedy k zajištění cizince v rozporu se zákonem, nelze mu náklady zajištění, které ve svém souhrnu tvoří jediné náklady správního vyhoštění, uložit k úhradě, a to bez ohledu na skutečnost, že se může vynaložení těchto nákladů jevit jako odůvodněné proto, že stěžovatel v zařízení k zajištění cizinců využíval stravovací a ubytovací služby. Tyto by totiž nevznikly, kdyby nebylo o zajištění stěžovatele rozhodnuto v rozporu se zákonem; při respektování zásady z bezpráví nemůže povstat právo není absolutně myslitelné, aby důsledky nezákonného rozhodnutí nesl ten, vůči němuž takové nezákonné rozhodnutí směřovalo.“
- 33 Pouze pro úplnost soud uvádí k vyjádření žalované, že se ztotožňuje s jejím právním názorem o možnosti vydat rozhodnutí o úhradě nákladů za zajištění ministerstvem vnitra až poté, kdy jsou náklady vyčísleny a vyúčtovány žalovanou, a že je možné bránit se v zákonné lhůtě proti takovému rozhodnutí správní žalobou. V dané věci je však vyjádření žalované bezpředmětné, neboť soud ověřil, že ministerstvo vnitra ve věci žalobce předmětné rozhodnutí nevydalo. K související námitce nedostatku pasivní legitimace soud odkazuje na ust. § 83 s.ř.s. a uvádí, že to byla právě žalovaná, která nezákonný zásah v podobě nedůvodného vyúčtování a zadržení finančních prostředků provedla. Pasivní legitimace žalované je tedy dána.

- 34 Výrok II je opřen o ust. § 87 odst. 2 věta první s.ř.s., dle něhož soud rozsudkem určí, že provedený zásah byl nezákonný, a trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování, zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem. S ohledem na skutečnost, že důsledky zásahu trvají, je relevantní požadavek žalobce navrátit věc do stavu před nezákonným zásahem, tedy nastolit stav, kdy bude moci opět disponovat částkou 2.953 Kč, kterou žalovaná nezákonně vyúčtovala. Soud proto rozhodl o vrácení této částky žalobci.
- 35 Výrok č. III o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl ve věci úspěch, měl by tak nárok na náhradu nákladů řízení, byl však usnesením ze dne 14.1.2016 č.j. 6 A 4/2016-10 osvobozen od soudních poplatků a jeho zástupci ve smyslu ust. § 35 odst. 5 s.ř.s. ve spojení s ust. § 57 odst. 1 s.ř.s. žádné náklady spojené se zastupováním mimo rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. dubna 2018

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu